

Arrest

nr. 137 682 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE BRUYN en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2012 leggen de verzoekende partij en de Belgische onderdaan dhr. V.H.P. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 28 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner.

1.3. Op 27 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van eht recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.’

Uit het voorgelegde arbeidscontract blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976.

De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft op opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de Europese Richtlijn inzake gezinshereniging en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In haar synthesesemorie stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door het gegeven dat de professionele activiteit van dhr. V.H.P. niet voldoet aan het vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist in artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Zij vervolgt dat de tewerkstellingsovereenkomst op basis van artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die door haar werd voorgelegd, aantoont dat dhr. V.H.P. wordt tewerkgesteld voor een duur die overeenstemt met de vereiste periode om recht te hebben op werkloosheidsuitkeringen, dat dit een periode van 27 maanden betreft, dat aangezien de tewerkstellingsovereenkomst van dhr. V.H.P. aanvang genomen heeft in december 2013, hij beschikt over werkzekerheid tot oktober 2015. De verzoekende partij wijst er op dat in de vreemdelingenwet de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet verder gedefinieerd wordt, dat

een beslissing die stelt dat een vaste tewerkstelling voor een periode van meer dan twee jaar, zijnde tot oktober 2015, niet voldoet aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet kan worden beschouwd als een restrictieve interpretatie van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij argumenteert in haar nota met opmerkingen desbetreffend dat de verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de organieke OCMW-wet en dat die tewerkstelling erop is gericht opnieuw volledig uitkeringsgerechtigd te worden. Na een citering van voornoemd artikel 60, §7, wijst de verwerende partij er op dat de bestreden beslissing wordt gedragen door de daarin uitgedrukte motieven gezien de tewerkstelling in het kader van die wetsbepaling ertoe strekt om met tussenkomst van het OCMW in bepaalde tewerkstelling te voorzien voor de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen. Zij vervolgt dat de verzoekende partij evenmin betwist dat de huidige tewerkstelling van haar echtgenoot een einde heeft op het moment dat aan die wettelijke doelstelling is voldaan zodat het om een tijdelijke tewerkstelling gaat, dat waar zij inroept dat haar echtgenoot na de afloop van die huidige tewerkstelling werkloosheidsuitkeringsgerechtigd wordt, zij voorbij gaat aan het feit dat het stabiel en regelmatig karakter van zijn inkomen niet is gegarandeerd in de hypothese dat de huidige tewerkstelling vroegtijdig wordt stopgezet, dat zij tevens voorbij gaat aan het feit dat zijn huidige tewerkstelling het gevolg is van een langdurige werkloosheid, dat gezien de verzoekende partij het bijzonder karakter van de huidige tewerkstelling van haar echtgenoot niet in haar betoog betreft, zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij een *contra legem* interpretatie van de wet hanteert of dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door materiële motieven.

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er aldus onder meer op dat het stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten niet gegarandeerd zijn in de hypothese dat de huidige tewerkstelling vroegtijdig wordt stopgezet. De verzoekende partij repliceert dat een dergelijke stelling een volledige uitholling van het recht op gezinshereniging inhoudt, dat het haar niet duidelijk is welke tewerkstelling, des te meer gelet op het huidig economisch klimaat, geen risico inhoudt op vroegtijdige stopzetting. Zij vervolgt dat in de mate de verwerende partij doelt op het recht op werkloosheidsuitkering bij beëindiging van de tewerkstelling, de verwerende partij een wettelijk niet voorziene voorwaarde toevoegt, namelijk dat men cumulatief over stabiele en regelmatige inkomsten dient te beschikken en recht moet hebben op een werkloosheidsuitkering, dat dit zou betekenen dat men, zelfs wanneer men over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt, geen recht zou hebben op gezinshereniging omdat men vooreerst zijn sociale zekerheidsrechten dient op te bouwen.

In haar feiten uiteenzetting wijst de verzoekende partij er nog op dat haar echtgenoot sedert december 2012 tewerkgesteld is door het OCMW op basis van artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, dat deze vorm van tewerkstelling tot doel heeft dhr. V.H.P. de mogelijkheid te bieden om het aantal vereiste arbeidsdagen te presteren, om specifieke werkervaring op te doen en alle zekerheidsrechten te verwerven.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst omdat *“De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.”*

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zulke tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet *“garandeert”* dat de betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.6. De Raad stelt evenwel vast dat in de vreemdelingenwet nergens wordt gesteld dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten worden *“gegarandeerd”*. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt enkel dat deze bestaansmiddelen moeten worden *“aangetoond”*. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Daarenboven moet worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in staat om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie.

3.7. Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet garandeert dat de

betrokkene, met name de Belgische partner van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

3.8. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.9. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie. Het tweede middel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER